

เหนี่ยวหัวใจ สุดไถปืน

อักษรวิภา

๑

เสียงฝีเท้าเร่งรีบดังอยู่หน้าห้องฉุกเฉินทำให้หญิงสาวผู้กำลังยืนขีดเขียนอะไรบางอย่างอยู่บนชาร์ตคนไข้หันไปมองทางเข้า ก่อนวางสิ่งของในมือลงแล้วก้าวเท้าเร็ว ๆ ออกจากห้องเมื่อได้ยินเสียงใครคนหนึ่งเรียกชื่อของเธอ

“นภัสชล รีบตามอาจารย์ไปที่ห้องผ่าตัดเร็วเข้า”

“ค่ะ อาจารย์” เธอขานรับพร้อมกับชวยเท้าตามหลังผู้เป็นอาจารย์ไปอย่างเร่งรีบ หญิงสาววิ่งขนานไปกับเตียงคนไข้ซึ่งถูกเข็นไปตามทางเดิน แล้วเลี้ยวตรงไปยังห้องผ่าตัด ดวงตาคู่สวยหากมีประกายมุ่งมั่นเหลือบมองคนนอนแน่นิ่งอยู่บนเตียง พอเห็นชุดพรางทหารเปรอะเปื้อนดินโคลน อีกทั้งมีเลือดแห้งเกรอะกรังอยู่เต็มไปหมด เธอจึงเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นอีกเท่าตัว

เตียงคนไข้ถูกเข็นเข้าไปยังห้องผ่าตัดในเวลาเพียงชั่วอึดใจ หลังทุกอย่างหยุดนิ่งอยู่กับที่ ร้อยโทภูริชค่อย ๆ เปิดเปลือกตาขึ้นก่อนจะหรีดงเมื่อเห็นแสงไฟสว่างวาบเข้ามา ชายหนุ่มเอียงใบหน้าไปด้านข้าง แม้สติสัมปชัญญะใกล้หลุดลอย แต่ใบหน้าเลือนรางของหญิงสาวในชุดสีเขียวยืนหน้าตาตื่นอยู่ข้างเตียงกลับทำให้เขาจดจำเธอได้แม่นยำ

เขาได้ยินเสียงลมหายใจแผ่วของตัวเอง เสียงโกลาหลของหมอและผู้ช่วย แม้บรรยากาศภายในห้องจะเย็นเฉียบจับขั้วหัวใจ แต่สิ่งที่ทำให้หัวใจอบอุ่นอย่างประหลาดกลับเป็นเสียงนุ่มหู และความอบอุ่นก็ยิ่งแผ่ซ่านเมื่อมีมือนุ่มนวลวางลงบนบ่าแล้วลอบประโลมให้เขาคลายความกังวล

ชายหนุ่มหลับเปลือกตาลงอีกครั้ง ด้วยสติสัมปชัญญะใกล้เลือนรางระหว่างนั่งฟังเสียงรอบข้าง เขาได้ยินเสียงแหบห้าวเรียกชื่อใครคนหนึ่ง พอมีคนขานรับทุกอย่างก็พลันดับวูบ หากสรรพเสียงและชื่อของเธอกลับตรึงอยู่ใน

สามัญสำนึก...นภัสชล...

ร้อยโทภูริชเปิดเปลือกตาขึ้นในตอนเช้า หลังต้องนอนแบ็บอยู่บนเตียงมากกว่าสองอาทิตย์เศษ ชายหนุ่มกะพริบตาไล่ความม่วง กวาดมองไปรอบ ๆ แล้วถอนใจอย่างเบือหน่าย ก่อนหยุดสายตาดูตรงร่างสูงโปร่งของใครคนหนึ่ง ซึ่งกำลังยืนหันหลังจิบกาแฟอยู่ข้างหน้าต่าง

“อ้าว พี่ช ตื่นแล้วหรือ” พอได้ยินเสียงเตียงขยับดังเอี้ยดอ๊าด เจ้าของร่างสูงโปร่งจึงหันไปทักทายคนบนเตียงด้วยน้ำเสียงยินดี

“มาได้ยังไง...แล้วคนเฝ้าฉันไปไหน...เออ ขอน้ำกินหน่อยสิ ทิวชะมัด” เขากลายเป็นชุดด้วยน้ำเสียงแหบพร่าก่อนขอน้ำดื่มแก้กระหาย

“ติดรถเพื่อนมา...ส่วนหมูปอกว่าจะไปหาอะไรกิน” ชายหนุ่มบอกพร้อมกับหยิบน้ำเทลงในแก้วแล้วนำไปจ่อตรงริมฝีปากแห้งผากของเพื่อนรุ่นพี่

“ขอบใจ...คนอื่นเป็นยังไงบ้าง ตั้งแต่นอนเตียงอยู่นี้ยังไม่เห็นทีมของเราโผล่มาสักคน” ร้อยโทหน้าเข้มเอ่ยขอบคุณแล้วถามถึงลูกทีมคนอื่น ๆ น้ำเสียงห่วงใย

“ก็ยุ่ง ๆ อยู่ทางโน้น พอปลิกตัวได้ผมเลยรีบนำหน้ามาก่อน อีกสองสามวันคนอื่นคงตามมา ตอนถูกพวกนั้นถล่มเล่นเอาพวกเราแตกกระเจิงไปกันคนละทิศละทาง ส่วนใหญ่ไม่เป็นไรมาก ที่โดนกระสุนถากมีไม่กี่คน โรงพยาบาลที่โน่นพอรับได้ แต่พี่หนักหน่อย หัวหน้าเลยให้ส่งมานี่”

“ความจริงถูกยิงแค่โรงพยาบาลไหน ๆ ก็ทำแผลได้ทั้งนั้น จะส่งมาที่นี่ทำไมให้ยุ่งยาก”

“ถูกยิงแค่นี้อะไร ไอ้กระสุนที่มันฝังในอยู่ห่างหัวใจที่ไม่ถึงสองเซนต์ หัวหน้าร้อนใจมากเลยให้ส่งๆ ส่งที่มานี่ ขนาดหมอยังพูดเลยว่าโชคดีที่มาทันเวลา”

“ขนาดนั้นเขี้ยว แล้วพวกมันล่ะ” คนเจ็บเลิกคิ้วขึ้นเมื่อเห็นสีหน้าจริงจังของคนพูด

“ไปทัวร์นรกห้า ไอ้ชีเยสอง นอกนั้นแผ่นเข้าป่า เท่าที่ได้ข้อมูล ไอ้ที่หนีตายระดับตัวเฒ่นั้น พวกเราที่เหลือเลยต้องออกล่า ส่วนของกลางได้มาทั้งหมด...มียาบ้ายาอีพร้อมอุปกรณ์ใช้ผลิตอีกครบครัน แถมด้วยอาวุธเถื่อน

งานนี้พวกมันเสียรายได้เป็นพันล้าน และดูเหมือนพวกเราจะไปกระตุกหนวดผู้มีอิทธิพลเข้าเต็ม ๆ เห็นมีข่าวแว่ว ๆ ว่าไม่มีใครก็ใครอาจมีเด็งกันบ้างละ”

“ย้ายออกเดี่ยวทางการก็ส่งคนเข้ามาใหม่ ยิ่งไงพวกมันก็ไม่มีทางลายนวลหรอกนำ”

“แล้วคนที่มาใหม่เขาจะสู้ยิบตาอย่างพวกเราไหมล่ะ ถ้านายใหม่เอาจริงเอาจังมันก็ได้กวาดได้เข็ดพวกหนักแผ่นดินนั้น แต่ถ้าเกิดเห็นแก่ผลประโยชน์ก่อนโตขึ้นมา ไร่ที่กวาดที่เข็ดมันจะกลายเป็นพวกเราเอานะสิ” คำตอบที่สวนกลับมาจากนายทหารรุ่นน้องทำให้ดวงตาคมกล้ำทอประกายเหนือยล้าออกมา แต่ก่อนที่ชายหนุ่มจะพูดต่อเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น ทำให้บทสนทนาของทั้งคู่ยุติอยู่แค่นั้น พอบานประตูเปิดออกนางพยาบาลจึงเดินเข้ามา

“สวัสดีค่ะ หมวด วันนี้ยังรู้สึกปวดแผลอยู่ไหมคะ”

ชายหนุ่มยิ้มน้อย ๆ ให้คนถามก่อนจะส่ายหน้าพร้อมกับยื่นแขนให้ เมื่อเธอนำเครื่องมือออกมาวัดความดัน และอ่านแขนหีบปรอทแล้วตอบคำถามเต็ม ๆ อีกสองสามหัวข้อ พอเรียบร้อยนางพยาบาลจึงตรวจแผลและพูดกับเขานิดเล็กน้อย ก่อนแจ้งว่าอีกสิบนาทีแพทย์เจ้าของไข้จะเข้ามาตรวจแล้วจึงกลับออกไป

“ได้ของแต่ไม่ได้คนแบบนี้คงขยายผลลำบาก เพราะไร่ที่พะงาบ ๆ อยู่นั้นคงถูกสั่งเก็บอีกตามเคย” พลักร่างนางฟ้าสีขาว คนที่เหนี่ยวนำกับวัฏจักรเดิม ๆ ก็อดเปรยขึ้นไม่ได้

“เราก็ดูแลให้ดี หรือไม่ก็ย้ายพวกนั้นไปเก็บไว้ในที่ปลอดภัย” ภูริชแนะนำ

“พูดน่าจะง่าย แต่สุดท้ายพวกมันก็ตามไปเก็บอยู่ดี...ยิ่งพืมาเจ็บแบบนี้ไอ้พวกนั้นคงรีบจัดการ”

“แกก็พูดเกินไป ในทีมคนฝีมือดี ๆ ก็มี แต่ที่เรากลาดสงสัยว่าเกื่อน่าจะเป็นหนอน” ชายหนุ่มนิ่งคิดแล้วลำดับเหตุการณ์

“หัวหน้าก็ว่างั้น เพราะดูเหมือนพวกมันจะรู้ตัว ดินะที่มีคำสั่งให้พวกเราส่วนหนึ่งดักเส้นทางล่วงหน้าถึงสองวัน ถ้าวอลงตามวันเวลาของสายมีหวังได้กินหัวกันจนเปรม”

“แล้วหัวหน้ามีผู้ต้องสงสัยหรือยังล่ะ”

“ผมว่าคงมีอยู่ในใจนั้นแหละ แต่คงรอให้ชัวร์ก่อน ไม่อย่างนั้นถ้าไต่ขึ้นขึ้นมาคงคว้าน้ำเหลวเหมือนทุกครั้ง จะว่าไปก็น่าแค้นใจไอ้พวกเห็นแก่ผล

ประโยชน์พวกนั้น มันเอาชีวิตพวกฟองฟ่องพี่น้องไปแลกกับเศษเงินที่นายทุนหวานโปรยโดยไม่คิดว่าหากสิ้นหัวหน้าครอบครัว คนอยู่เบื้องหลังของพวกเขาต้องพบกับความลำบากขนาดไหน”

“ก็ผลประโยชน์มันล่อตาล่อใจอย่างไรล่ะ ว่าแต่แกเถอะ ไม่คิดอยากมั่งมีอย่างคนอื่นเขาบ้างเลยหรือ”

“ไม่ละ...ถ้ารวยแต่มีชีวิตอยู่กับความทุกข์ใจแบบนี้ ผมขอยู่แบบติดดินแล้วกินอุดมการณ์ดีกว่าเป็นไหน ๆ แล้วพี่ละ ไม่คิดอยากรวยบ้างหรือ คนมีฝีมืออย่างที่รับรองไปไหนก็มีแต่คนต้องการ” ชายหนุ่มโยนคำถามเดียวกันกลับไปบ้าง

“แค่กินอุดมการณ์มันก็ทำให้ฉันอึดท้องแล้วละ” ภูริชตอบแล้วหัวเราะที ๆ เมื่อเห็นสีหน้าทะเล้นของรุ่นน้อง

“ແผลพี่เป็นไงบ้าง เดียวนี้มันเล่นของหนักขึ้นทุกที ต่อไปไม่รู้มันจะสองเราด้วยอาวุธอะไรอีก ว่าแต่ใจคงจะไม่แฉ่งให้คนในครอบครัวรู้เลยหรือ ความจริงน่าจะให้น้องภริมาเฝ้า กำลังเรียนหมอด้วยไม้ไผ่หรือ” ชายหนุ่มถามแล้วพยักพืดไปที่บาดแผล ก่อนหรีตอย่างมีความหมายเมื่อเอ่ยถึงภริชา

“ก็มีปวดหนึบ ๆ บ้าง แต่ไม่มาก คงใกล้หายแล้ว ส่วนเรื่องทางบ้านฉันไม่อยากให้แม่เป็นกังวล ส่วนไอ้ภริชี่นรู้มันได้บ่นจนชี้หูกระเด็น อ้อ...ขอใหู้ไว้ว่าฉันยังไม่อยากได้แกเป็นน้องเขย และอย่าคิดแถมน้องสาวฉันเด็ดขาด” ชายหนุ่มตอบพร้อมกับพูดตักคออีกฝ่ายอย่างรู้เท่าทัน

“แหม...หวงแบบนี้ระวังน้องภริชี่นคานนะ พี่...ว่าแต่ແผลใกล้หัวใจมันจะหายเร็วขนาดนั้นเลยหรือ...เอ๊ะ...หรือที่นี้มียาดี” คำถามที่มากพร้อมกับท่าทางคลางแคลงของเพื่อนร่วมอาชีพ ทำให้ใบหน้าของอีกคนเข้มขึ้นขึ้นทันตา แต่ก่อนที่อีกฝ่ายจะอ้าปากถามในหัวข้อถัดไป เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

ดวงตาสองคู่เบนไปยังต้นเสียงแล้วยุติบทสนทนาไว้เพียงเท่านั้น ก่อนสายตาก็จะถอนกลับมา จ้องใบหน้าคมเข้มเต็มไปด้วยหวูดเคราแล้วขมวดคิ้ว เพราะประกายตาคมกล้าที่คุ้นเคยเปลี่ยนเป็นหวานฉ่ำจนน่าฉงน แต่พอเห็นคนที่ก้าวเข้ามา เขาจึงทำเสียงอึมในลำคอเพราะเริ่มเข้าใจว่าอะไรเป็นอะไร

ภูริชผุดรอยยิ้มจาง ๆ ตรงมุมปาก ก่อนจะปรับสีหน้าให้ดูดีโรยเมื่อร่างบอบบางเดินเข้ามาใกล้ ส่วนคนเยิ้มไซ้ขยับไปยืนชิดกับหัวเตียงเพื่อเปิดทางให้

หญิงสาว แล้วจับตามองคนบนเตียงตาเขม็ง

คำตอบที่ต้องการก็เผยออกมา เมื่อภุริชแบมือแล้วพยักหน้าไปที่โทรศัพท์ของเขา ระหว่างหญิงสาวก็เขียนรายงานลงบนชาร์ต

นักสขลไม่ได้สนใจกับท่าทางของคนในความดูแลสักเท่าไร หญิงสาวถามไถ่ถึงอาการทั่วไป รวมถึงตรวจเช็กร่างกายของคนไข้ในความรับผิดชอบตามหน้าที่ เธอก็จดรายงานด้วยความมุ่งมั่น แล้วกลับออกไปเมื่อหน้าที่สิ้นสุด พอร่างบอบบางเดินออกจากห้องไป คนที่ยืนมองปฏิบัติการของนายทหารก็เงยหน้าขึ้นดูครู่ใหญ่ก็รีบหันไปเค้นคำตอบทันที

“พี่บ๊องหม้อเหร...มีน้ำถึงอาการดีวันดีคืน”

“บ้าเรอะ...ฉันก็แค่ปลื้ม” เขาบอกยิ้ม ๆ

“ปลื้มกับบ๊องมันก็ไม่ต่างกันหรอกน่า แล้วเมื่อกี้พี่ถ่ายรูปเขาได้ไหมล่ะ” ชายหนุ่มถามพลางยื่นหน้าเข้าไปใกล้ ๆ

“ฝีมือระดับสไนเปอร์มีเหรจะพลาด” ภุริชโชว์ของในมือให้อีกฝ่ายดูสีหน้าภูมิใจ

“โอ้โฮ...ถ่ายได้อาร์ตมากเลย พี่ รูปนี้ผมขอแล้วกัน”

“เฮ้ย...ไม่ได้ ฉันถ่ายให้ตัวเอง แก่อย่าแถม”

“อ้าว...แต่รูปมันอยู่ในเครื่องผมนะ....ช่วยไม่ได้ รูปอยู่ในเครื่องใคร คนนั้นได้ครอบครอง”

“คนนี่ฉันจอง ขอร้องอย่าแหยม” นายทหารหน้าเข้มบอกรู้สึกเสียงจริงจังจนคนฟังอดเลิกคิ้วไม่ได้ เพราะนึกแปลกใจเมื่อเห็นรุ่นพี่เริ่มมีปฏิกริยาต่อเพศตรงข้าม ปกติภุริชจะจะไม่ให้ความสนใจกับผู้หญิงสักเท่าไรจนใคร ๆ มักหยอกล้อว่าเพราะใช้ชีวิตอยู่ในป่าเสียนาน เลยอาจทำให้ชายหนุ่มหันไปนิยมไม้ป่าเดียวกัน

“แล้วไปจองเขาตอนไหน เท่าที่ประเมินจากสายตา ผมเห็นว่าพี่ยังไม่ได้แสดงตัว” แม้อีกฝ่ายจะแสดงเจตจำนงไว้ชัดเจน แต่เจ้าของโทรศัพท์ก็ยังไม่ทูลีจะเอาให้ได้

“ก็ฉันยังป่วยอยู่นี่หว่า”

“แล้วมันเกี่ยวกับตรงไหน ไม่มีใครเขาห้ามคนป่วยจับสาวสักหน่อย”

“จับตอนนี่ถ้าเธอไม่เอาด้วยฉันก็ช่วยนะสิ”

“จะช่วยยังไง ถ้าน้องเขามีกู่อยู่แล้วอย่างมากมายมันก็แค่ออกเดาะ ทำเป็นใจเสาะไปได้”

“ออกเดาะฉันพอรับได้ แต่ถ้าเกิดน้องเขาไม่ปลื้มแล้วเอายาพิษมาผสม น้ำเกลือฉันจะเหลือลมหายใจไหม อย่าอายุให้ฉันตายเร็ว ไหน ๆ ก็ไหน ๆ ช่วยเอารูปนั้นไปที่ร้านแล้วให้ช่างจัดการทำให้คงทนถาวรก็ อ้อ ให้ได้วันนี้ละ” ชายหนุ่มถือโอกาสขอร้องแกมสั่งจนคนฟังนึกห่มั่นไส้

“ทำเป็นพระเอกหนังไปได้ พี่ริช ทำจะเก็บภาพไว้กับตัวแล้วเอาไปเปิดเผยในฉากสุดท้าย ให้นางเอกประทับใจเหมือนหนังไทยละสิ แต่น่าเสียดายที่น้องเขาคงไม่มีโอกาสได้เห็น เพราะสวย ๆ แบบนี้คงไม่โสดแล้วละ”

“เออน่า...จะยังไงก็ช่าง แกไปทำตามที่คุณต้องการมาก็พอ หมุดุระแล้วนี่ ไปสิ”

“พี่กำลังโล่งผมเธอ เดียวก็เก็บรูปน้องเขาไว้เองซะหรือก หรือไม่ถ้าพี่อยากได้เร็ว ๆ ผมขอแลกกับเบอร์น้องก็ได้เปล่า” คนถือไฟเหนือกว่าชักคิ้วอย่างทะเล้น

“ถ้ายังไม่ไปทำตามสิ่งที่สั่ง สาบานว่าถ้าหายฉันจะเหนี่ยวแกเป็นคนแรก และขอเตือนในฐานะรุ่นพี่ว่าอย่าคิดแหมม คนนี้ฉันเฝ้ามาเป็นอาทิศย์ ๆ ส่วนเบอร์ไอ้กี โนน” ภูริชบอกน้ำเสียงจริงจังพร้อมทั้งชี้มือไปที่ร่องเท้า จนคนฟังอดอมยิ้มให้กับอาการหวงน้องของนายทหารชู้แก๊งไม่ได้

“ถ้าน้องขึ้นคานอย่ามาวนผมสอยก็แล้วกัน” เพราะคุ้นเคยกันมาหลายปีจึงทำให้อีกฝ่ายกล้าต่อปากต่อคำ ชายหนุ่มยังคงอยู่กวนใจคนใช้อีกพักใหญ่จนกระทั่งคนเฝ้าไข้กลับมาจึงขอตัวกลับ พร้อมรับปากเป็นมั่นเป็นเหมาะว่าจะไปทำตามคำขอร้องแกมข่มขู่โดยไม่ให้ขาดตกบกพร่อง

นักสขลตรวจอาการของคนไข้ในความดูแลอย่างเอาใจใส่ หลังอาจารย์มอบหมายให้เธอคอยติดตามดูอาการคนไข้หนุ่มเป็นกรณีพิเศษ หญิงสาวยังคงทำหน้าที่ของตนอย่างดี และวันนี้เป็นวันสุดท้ายที่คนไข้จะอยู่ในความดูแลของเธอ

“อาการของหมวดดีขึ้นมากจนหายเกือบเป็นปกติ วันนี้ก็กลับบ้านได้แล้ว ยินดีด้วยนะคะ”

ภริยพยักหน้าด้วยท่าทางเรียบเฉย แต่ภายในกลับห่อเหี่ยวอย่างประหลาด ชายหนุ่มนั่งฟังน้ำเสียงอบอุ่นคุ้นเคยของคนที่กำลังให้คำแนะนำเมื่อเขาจะต้องปฏิบัติหลังกลับไปพักผ่อนที่บ้าน ด้วยจิตใจที่ล่องลอยอยู่ในห้วงจินตนาการ

ดวงตาคมกล้ำไล่สายตาไปตามวงหน้าเนียนละมุน เลยไปตามจมูกโค้งรับกับโบหน้าหวานละไม หยุดตรงริมฝีปากสีชมพูอ่อนน่านมอม แล้วลอบถอนใจ

เมื่อตัดสินใจก้าวเข้าสู่หน้าที่ สิ่งที่ยึดมั่นคือการทำหน้าที่รั้วของชาติอันแข็งแกร่ง ชีวิตได้มอบให้แก่แผ่นดิน เขาเต็มใจที่จะเสียสละเลือดทุกหยดและลมหายใจทั้งหมดให้กับการปกป้อง และทำทุกอย่างเพื่อให้คนที่อยู่แนวหลังมีชีวิตสุขสบาย โดยไม่นึกเสียดายชีวิตหากจะต้องอุทิศให้กับการทำงาน

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับวินาทีเป็นตายเข้าจริง ๆ เขาก็ไม่ได้หวั่นไหวเลยสักนิด พร้อมเดินข้ามสะพานชีวิตไปยังมิติแห่งใหม่ แต่ในชั่วเวลาเพียงไม่กี่นาที ก่อนสติสัมปชัญญะจะหลุดลอย ภาพใบหน้าตื่น ๆ และน้ำเสียงอบอุ่นของผู้หญิงคนหนึ่งกลับมีอานุภาพมากถึงขนาดสั่งให้เขารักษาทุกลมหายใจเอาไว้ให้ได้

ชายหนุ่มไล่สายตาไปยังมือเรียวยาวที่กำลังจดปลายปากกาลงบนชาร์ตแล้วยิ้มจาง ๆ ผู้หญิงตรงหน้าเวลานี้อาจเป็นเพียงนักศึกษาแพทย์ แต่เขาเชื่อว่าเมื่อเธอได้เป็นแพทย์เต็มตัว คนไข้ทั้งหลายย่อมฝากชีวิตไว้ในมือของเธอได้โดยไร้ความกังวล

“หมวดมีอะไรในใจหรือเปล่าคะ” เธอถามขึ้นหลังเงยหน้าจากชาร์ตแล้วพบกับดวงตาคมกล้ำจับนึ่งมาที่ตน

“ผมอยากขอบคุณที่หมอดูแลผมอย่างดีตลอดสามอาทิตย์ที่ผ่านมา”

“มันเป็นหน้าที่ค่ะ อีกอย่าง ดิฉันเป็นเพียงแพทย์ฝึกหัด ยังเกรงหมวดจะต่อว่าโรงพยาบาลที่ให้คนยังไม่เป็นมืออาชีพมาดูแล” เธอเอ่ยราวกับไม่มั่นใจในความสามารถของตัวเอง

“คุณหมอเลิศสินบอกกับผมว่าคุณช่วยผ่าตัดเอากระสุนออกให้ และผลงานของคุณท่านก็ผมว่ายอดเยี่ยมมาก ผมเชื่อว่าเมื่อเป็นหมอเต็มตัว คนไข้จะสามารถฝากชีวิตไว้กับคุณได้”

“ดิฉันตั้งใจไว้ว่าจะพยายามทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด เพราะต่อไปในวันหน้าสองมือของดิฉันจะมีความหวังของคนที่กำลังสิ้นหวังเรียงร้อยอยู่เต็มไปหมด”

“น่าเสียดายที่โรงพยาบาลตามชายแดนหาหมอเก่ง ๆ และมีอุดมการณ์แบบคุณไม่ค่อยมี ส่วนใหญ่จะมีก็เพียงหมอกที่ถูกคัดสรรลงไป จึงทำให้การรักษาไม่ค่อยได้คุณภาพ เพราะพวกเขาอยู่แค่อำเภอใช้ทุน พอหมดก็ย้ายเข้าเมือง”

“คนเราย่อมมีเหตุผลของตัวเอง แต่สำหรับคนที่เลือกเรียนแพทย์ ดิฉันเชื่อว่าทุกคนต่างก็ทุ่มเทให้กับการรักษาคนไข้ และหวังเห็นรอยยิ้มเมื่อพวกเขาหายป่วย หน้าที่ของแพทย์ทุกคนคือการช่วยบรรเทาความเจ็บป่วยให้กับคนไข้ คงไม่มีใครละเลยหน้าที่นี้แน่นอน ส่วนการโยกย้ายบางทีพวกเขาอาจไปเรียนต่อหรือไม่ก็เลือกไปประจำในภูมิภาคต่าง ๆ ของตัวเอง”

“แต่มันก็ปฏิเสธไม่ได้ เพราะโรงพยาบาลที่อยู่ห่างไกลความเจริญหรือในอำเภอเล็ก ๆ ต่างก็มีหมอใหม่ผลัดเปลี่ยนกันไปเรื่อย ผมไม่ได้ดูถูกว่าหมอใหม่ไร้ฝีมือ แต่คุณก็น่าจะเข้าใจว่าหากมีแพทย์ที่มีความเชี่ยวชาญรักษาให้อย่างต่อเนื่อง มันย่อมดีกว่า ดูกรณีผมเป็นตัวอย่างก็ได้ ถ้าทีมแพทย์และเครื่องมือของที่นี่มีพร้อม ผมคงไม่ถูกส่งมาที่นี่”

“หมอต้อให้เก่งขนาดไหน แต่หากขาดแคลนเครื่องมือทางการแพทย์ มันก็เป็นเหตุสุดวิสัยจริง ๆ”

“หมอเคยไปโรงพยาบาลตามชายแดนหรืออำเภอที่อยู่ห่างไกลความเจริญไหม” เขาถามแล้วจับตาดูหน้าดิฉันตรงริมฝีปากสีสวย พอเธอคลี่คลายความรู้สึกห่อเหี่ยวที่กระจายอยู่รอบตัวก็ปลิ้นจางหาย

“เคยไปกับอาจารย์ประมาณสองสามแห่งคะ ทำไมหรือคะ”

“ผมแค่อยากรู้ว่าคุณรู้สึกอย่างไรเมื่อต้องยืนอยู่บนความหวังของคนไข้ที่มองทุกอย่างแล้วแต่โชคชะตาอยู่ในโรงพยาบาลเล็ก ๆ กับความหวังที่พวกเขาเชื่อมั่นว่าหมอคือผู้กุมชะตาชีวิตอยู่ในโรงพยาบาลที่มีทุกอย่างครบครันตามตัวเมืองใหญ่ ๆ”

นภัสสรจ้องดวงตาคมกมลลับหนึ่งมาที่เธอด้วยความรู้สึกเหมือนลมหายใจหนักตื้อพิกล หญิงสาวหลุบเปลือกตาลงแล้วนั่งคิด ก่อนเงยขึ้นสบตาของเขาอีกครั้ง แล้วยิ้มหวานละมุนตามแบบฉบับให้กับผู้หมวดเคราดก สำหรับคนรอบกายอาจเห็นว่ามันเป็นเพียงรอยยิ้มธรรมดา แต่กับภุชฉิมมันเป็นยิ่งกว่านั้น เพราะรอยยิ้มนั้นกำลังทำให้หัวใจของเขาใกล้ละลายเต็มที

“ดิฉันเข้าใจแล้วค่ะ”

น้ำเสียงอบอุ่นกังวานนั้นกำลังหยุดทุกความเคลื่อนไหว แม้เขาไม่อาจล่วงรู้ถึงความเข้าใจของเธอคืออะไร แต่สิ่งที่ยังคงดังก้องอยู่ในโสตประสาทกลับเป็นความมุ่งมั่นอันแรงกล้าของเธอ

‘เอว่ะ...ตายเป็นตาย หายเมื่อไรพอจะจับเอามาเป็นแม่ของลูกให้ได้’ สโนเปอร์หนุ่มบอกตัวเองหลังจัดการลือกเป้าหัวใจเอาไว้ให้มั่นคง แล้วรอจนกว่าทุกอย่างจะลงตัว และเมื่อวันนั้นมาถึง เขาจะบรรจุหัวใจลงไปแล้ว เหนี่ยวให้สุดไกวปืน

หลังกลับไปรักษาตัวจนร่างกายหายเป็นปกติครบสองอาทิตย์ ช่วงสาย ร่างสูงใหญ่จึงเดินหน้าตาเข้มเขินเข้าไปในโรงพยาบาลประจำจังหวัด เชียงใหม่ ที่ที่เขานอนรักษาตัวและทำหัวใจหล่นหายจนต้องกลับมาตามหา

ชายหนุ่มผิวปากอย่างอารมณ์ดีเมื่อมุ่งหน้าไปยังแผนกที่เขาคิดว่ามีคนเก็บหัวใจของเขาเอาไว้ ระหว่างทางก็ไม่ลืมโปรยรอยยิ้มให้กับผู้คนที่เดินผ่านไปมา ไม่เว้นแม้แต่กระถางต้นไม้ ลิฟต์ รวมไปถึงถังขยะ ขอให้วัตถุเหล่านั้นกระทบเข้าดวงตาเป็นใช้ได้ แม้หลายคนจะสงสัยว่าทำไมพอหน้าเข้มาถึงได้ เข้มเขินนัก แต่ทุกคนก็อดยิ้มและมีความสุขไปกับความเบิกบานของเขาไม่ได้

เมื่อเดินมาถึงจุดหมาย นางพยาบาลทั้งสาวโสดและไม่โสดต่างตื่นตะลึงเมื่อเห็นชายหนุ่มใบหน้าหล่อเหลา รูปร่างสูงใหญ่โหล่น่าชบในชุดทหารอันทรงเกียรติยืนถือดอกไม้ช่อโตแล้วจ้องนิ่งมา หลายคนหันไปมองหน้ากันและกันด้วยประกายตาอิจฉาโดยไม่รู้สาเหตุ และความริษยาก็เปล่งประกายเมื่ออัสตรีทั้งหลายเริ่มไม่อยากจะเห็นใครได้ตีไปกว่าตน แต่คนกำลังลุ้นจนหัวใจแทบหยุดเต้นคงไม่พ้นนางพยาบาลที่ยังไม่มีใครตีตรา

“เอ๋อ...ผมมาหาคุณหมอนักสกล...เอ๋อ...ไม่ทราบว่าคุณอยู่ไหนครับ” พอเห็นท่าทางตื่น ๆ ของเหล่านางพยาบาลนายทหารหน้าเข้จึงบอกความต้องการอย่างประหม่า แม้คำถามนั้นจะทำให้ความหวังของสาว ๆ ดับวูบ แต่มันก็กลับสร้างรอยยิ้มให้กับคนที่ไม่มีหวัง

“คุณหมอเพิ่งเดินทางกลับกรุงเทพฯ ไปเมื่อวานค่ะ” นางพยาบาลคนหนึ่งช่วยให้คำตอบในขณะที่ลอบมองช่อดอกไม้อย่างเสียดาย และคำตอบที่ได้กลับมาก็ทำให้หัวใจเรื่องโรจน์กระตุกวาบพร้อมกับความสว่างไสวเมื่อครู่ถูก

ความมืดกลืนหายไปโดยพลัน

ภูริชยีนตัวแข็งทื่อ แม้อบกายจะมีเสียงอึกทึก แต่เวลานี้เขากลับรู้สึกเหมือนกำลังยืนโดดเดี่ยวอยู่บนต้นไม้สูง ในยามมวลอากาศพัดผ่านร่างกาย ยิ่งให้ความรู้สึกเว้งว้างจนน่าใจหาย เธอเพิ่งเดินทางกลับกรุงเทพฯ ไปเมื่อวาน เขาเข้าไปแคว้นเดียวกันหรือ...พอปีนลงมาได้ เขาจึงถามตัวเองอย่างห่อเหี่ยวหัวใจ

“แล้ว...ผู้หมวดมีอะไรจะไรกับหมอหรือคะ” แม้พอเขาได้จากท่าทางและช่อดอกไม้ แต่คนถามยังต้องการความชัดเจนมากกว่านั้น

เจ้าของช่อดอกไม้หันไปยิ้มเสีย ๆ ให้คนถาม แต่ยังไม่ทันปริปากพูดอะไร เสียงทักทายของใครคนหนึ่งก็ดังขึ้นจากด้านหลัง

“อ้าว...หมวด บาดแผลหายดีแล้วหรือ”

“คะ...ครับ...สวัสดิ์ครับ คุณหมอ” ชายหนุ่มหันไปทางต้นเสียงแล้วตอบเสียงอึกอึกก่อนทักทายอีกฝ่ายกลับไปบ้าง

“หมวดมาเยี่ยมใครหรือครับ” นายแพทย์เลิศสินถามพร้อมกับพยักพยเปิดไปยังช่อดอกไม้

“เอ่อ...คือ...เปล่าครับ...ผม...เอ่อ...” นายทหารหน้าเข้มถึงกับบิดอ่าง เพราะไม่รู้จะเริ่มบทสนทนาอย่างไร

นายแพทย์เลิศสินมองท่าทางประหม่าปนห่อเหี่ยวของนายทหารหน้าเข้มแล้วยิ้ม เพราะเริ่มเข้าใจว่าอะไรเป็นอะไร ทั้งสองยืนสนทนากันอยู่ครู่ใหญ่ พอทราบจุดประสงค์ของชายหนุ่ม นายแพทย์ผู้อารีจึงให้ข้อมูลที่เขาดต้องการอย่างละเอียด

ภูริชยีนกอดช่อดอกไม้ด้วยความรู้สึกเริ่มมีความหวัง และเอ่ยขอตัวเมื่อเห็นว่าสมควรแก่เวลา พอนายแพทย์เลิศสินเดินจากไปเขาจึงก้มมองช่อดอกไม้ในมือ ก่อนจะยื่นให้กับนางพยาบาลวัยกลางคนที่เดินสวนมา แล้วหมุนตัวเดินกลับทางเก่าโดยไม่สนใจกับท่าทางงุนงงบนตื้นตันดีใจของเธอ

‘ไม่ว่าคุณจะถูกโยกแควไหนผมก็จะดันดันไปหาให้จงได้’ เขาบอกตัวเองขณะกำกระดาษแผ่นเล็กในมือไว้แน่น

เข้ากรุงเทพฯ เพื่อตามล่าหัวใจพร้อมกลับไปเยี่ยมครอบครัว มันช่างเป็นอะไรที่ลึกลับ ชายหนุ่มผู้ทรอยยิ้มออกมาเมื่อหาทางออกได้อย่างเหมาะสม

ดูเหมือนฟ้ากำลังลิขิตเส้นทางชีวิตอันราบรื่น เพราะถ้าเป็นไปตามที่คาดการณ์
เท่ากับว่า ยิ่งปีนี้นัดนี้เขาจะได้มากถึงสองตัว

ขณะกำลังเดินอยู่บนถนนสายความฝัน อยู่ ๆ เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดัง
ขึ้น เมื่อได้รับใบหน้าคมเข้มที่เต็มไปด้วยความหวังก็เปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม
และบทสนทนาที่กำลังอกรออยู่นั้นก็ยิ่งทำให้ทุกความฝันพลันดับวูบ...และ
ค่อย ๆ สลายตัวไปที่ละน้อย ๆ

ภริยีนกำโทรศัพท์ค้างอยู่เป็นนาน แม้ว่าปลายสายจะกดวางไปสักพัก
เขาค่อย ๆ ลดมือลงแล้วมองทางเดินที่ทอดยาวอยู่เบื้องหน้า ก่อนพ่นลมหายใจ
ออกมาเฮ้อใหญ่

'หมวด ผมเพิ่งได้รับคำสั่งจากผู้อำนวยการให้คุณไปทำภารกิจเร่งด่วนที่
แม่ฮ่องสอน'

คำพูดของหัวหน้ายังคงดังอยู่ในโสตประสาท แม้คราแรกเขาจะพยายาม
ต่อรองขอยืดเวลาออกไปอีกสักสองวัน แต่คำพูดต่อมาที่บอกชัดว่าเขาต้องเข้า
รายงานตัวภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงก็ทำให้ทุกความตั้งใจถูกเก็บพับไว้ทันที

เมื่อหน้าที่มีความสำคัญยิ่ง เขาจึงมีอาจจะเลยเพียงเพราะเห็นแก่ความ
สุขส่วนตัว พอสำนึกได้ว่าภารกิจที่ได้รับนอกจากจะมีความมั่นคงของชาติแล้ว
มันยังมีชีวิตของเพื่อนร่วมอาชีพอยู่ในความรับผิดชอบ เขาจึงยอมวางความสุขที่
ยังเอื้อไม่ถึงเขาไว้ก่อน

หากกามเทพขีดเส้นทางความรักไว้เช่นนี้ เขาก็ต้องยอมจำนนกับมัน
ตอนนี้แม้หัวใจกล้าแกร่งจะล่องลอยไปกับเธอและไม่ว่าจะมีโอกาสได้เอ่ยคำ
ว่ารักอย่างที่ตั้งใจหรือไม่ แต่สาบานด้วยเกียรติของลูกผู้ชายว่า หากยังไม่ถึงที่
สิ้นสุดเขาก็จะขอฝากหัวใจที่มีความรักอัดแน่นอยู่ในนั้นไว้ที่เธอไปตราบนานชั่ววัน
ชายนุ่นบอกตัวเองอย่างมุ่งมั่น แล้วอย่างเท้าไปข้างหน้าด้วยท่าที่มั่นคง

๒

เวลาราวหนึ่งทุ่ม ทุกสิ่งทุกอย่างรอบบริเวณบ้านพักหลังเล็ก เจียบส้งัด มีเพียงเสียงหรีดหิ่งเรไรขับขานแว่วกังวานอยู่ทั่วไป แม้ตัวเรือนจะปลูกสร้างอยู่ห่างจากโรงพยาบาลไม่มาก แต่เพราะเป็นยามราตรีและเงาไม้ใหญ่ที่ยืนต้นตระหง่านอยู่ประปรายจึงทำให้ทั่วทั้งบริเวณค่อนข้างมืดมิด

ข้างหน้าต่างมีหญิงสาวร่างบางนั่งรับประทานอาหารอยู่เจียบ ๆ ในขณะที่ด้านนอกมีละอองฝนโปรยปราย ก่อนจะยกช้อนค้างเมื่อรับรู้ว่ามีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้น

เพราะเสียงแมลงกลางคืนที่เซ็งแซ่อยู่ ๆ ก็เจียบลงโดยฉับพลัน เป็นเหมือนสัญญาณเตือนภัยที่ธรรมชาติเป็นผู้เสกสรรขึ้น และมันกำลังเตือนให้คนบนเรือนรู้ตัว

ดวงตาคู่สวยกวาดมองไปรอบ ๆ บริเวณบ้าน เมื่อได้ยินเสียงผีเท้าของคนจำนวนหนึ่งกำลังตรงรี่เข้ามา ขณะวางช้อนลงแล้วเตรียมลุก เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้นอย่างร้อนรน

“คุณหมอม...คุณหมอมอยู่ไหมครับ” เสียงของชายชราดังอยู่อีกฟากหนึ่งของประตู บ่งบอกถึงความร้อนรนระคนหวาดหวั่น เพราะในกระแสเสียงสั้นเทาราวกับคนเสียวขี้

“ใครเป็นอะไรคะ ลุงชม” หญิงสาวถามออกไปพร้อมกับเปิดประตูเพราะคุ้นเคยกับคนที่กำลังรออยู่ด้านนอกเป็นอย่างดี คำถามที่กำลังจะโผล่ออกไปอีกหลายหัวข้อถูกกลืนกลับลงคอ เมื่อมองเห็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ใบหน้าเต็มไปด้วยหวาดเครียวยืนขนานอยู่ด้านข้าง

พอเห็นว่าอะไรเป็นอะไร หญิงสาวจึงก้าวถอยไปด้านหลังพร้อมกับดึง

ประตูให้ปิดจับ ทว่าข้ากว่าผู้บุกรุกที่ผลักประตูและพุ่งพรวดเข้ามาพร้อมกับอาวุธในมือ

“เราต้องการหมอ” อีกฝ่ายบอกจุดประสงค์ออกมาเป็นภาษาไทยชัดเจน ผิดจากคนในพื้นที่ซึ่งส่วนใหญ่มักใช้ภาษาพื้นถิ่นจนฟังแทบไม่เป็นภาษา หญิงสาวยืนนิ่งงันขณะกวาดตามองคนอื่น ๆ ในชุดพรางทหารที่เต็มไปด้วยโคลนจนดูมอมแมม ก่อนจะวกกลับไปจ้องคนพูดอย่างตกตะลึง เมื่อเห็นคนเหล่านั้นมีอาวุธอยู่ครบมือ

“พาเขาไปที่โรงพยาบาลสิ ที่นั่นมีเครื่องมือและหมอ” แม้จะตกใจแต่พอรวบรวมสติได้เธอก็จึงบอกออกไปอย่างหวาดหวั่น พลาถมองตามร่างที่นอนนิ่งอยู่บนเปลสนามถูกหามไปวางลงบนพื้นข้างประตู แล้วปรายตาไปทางชายชราที่ถูกปีนจู่อยู่ตรงศีรษะ

“คงไม่ได้ ที่นั่นมีทหารอยู่...อย่าเสียเวลาเลย หมอ ผมรู้ว่าคุณรักษาเขาได้” คำตอบห้วนสั้นของอีกฝ่ายทำให้หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองคนพูด แล้วนึ่วหน้าเหมือนเพิ่งนึกได้...ว่าเมื่อสองอาทิตย์ก่อนมีขบวนการลักลอบขนยาเสพติดปะทะกับเจ้าหน้าที่ตรงระหว่างรอยต่อของชายแดน ก่อนบุกเข้ายึดโรงพยาบาลจับแพทย์ เจ้าหน้าที่ และคนไข้เป็นตัวประกันเพื่อต่อรอง

จากเหตุการณ์ครั้งนั้น แม้เจ้าหน้าที่จะคลี่คลายสถานการณ์ อีกทั้งไม่มีใครได้รับอันตราย แต่ก็สร้างความหวาดผวากับเจ้าหน้าที่และคนไข้ไม่น้อย จนตำรวจและทหารต้องจัดเวรยามมาดูแลโรงพยาบาลไม่ให้เกิดเหตุการณ์ซ้ำรอยอีก

เมื่อไม่มีทางเลือก นภัสลจึงเดินไปดูอาการของคนเจ็บอย่างรู้หน้าที่ โดยไม่พูดอะไรนอกจากเหลือบมองนาฬิกาข้อมือและภาวนาให้เพื่อนรีบกลับมา

“เขาถูกยิง อาการเท่าที่เห็นนับว่าสาหัส พาไปที่โรงพยาบาลเถอะ” เธอเอ่ยขึ้นหลังจากตรวจอาการของคนไข้

“ไม่...คุณรักษาเขาได้ รับจัดการเถอะ หมอ” ชายคนเดิมบอกแกมสั่ง “ที่นี้ไม่มีเครื่องมืออะไรเลย ถึงฉันจะรักษาให้แต่ก็เสี่ยงต่อการติดเชื้อ บางทีเขาอาจจะไม่รอด” เธอบอกน้ำเสียงจริงจัง ก่อนหันไปเผชิญหน้ากับคนออกคำสั่งที่ยืนจังก้าวอยู่ไม่ห่าง แล้วทำท่าจะเดินผ่านเขาไปยังประตู แต่อีกฝ่าย

ก้าวเข้ามาใกล้พร้อมกับบอกเสียงเรียบหากเขาจริงว่า...

“ผ่าตัดให้เขาเถอะ หมอ เราต้องการแค่ความช่วยเหลือ เสร็จแล้วจะไปที่นั่น โดยไม่ทำให้ใครเดือดร้อน แต่ถ้าหมอยังเล่นแง่และเขาเป็นอะไรไป รับรองว่าจะต้องมีคนตามไปเป็นเพื่อนเขาแน่ๆ เราไม่ต้องการทำร้ายใคร เข้าใจใช่ไหม หมอ”

ชายหน้าดูบอกลางเหลือบไปทางตัวประกัน รวากับบอกลเป็นนัยๆ ว่า หากเธอยังชักช้า คนที่จะต้องรับเคราะห์คงไม่พ้นชายชราที่กำลังยืนตัวสั่นเป็นเจ้าเข้าเพราะถูกปืนจี้

“ที่นี่ไม่มีเครื่องมือ คุณเข้าใจไหม ถ้าอยากให้ฉันรักษา คุณต้องพาเขาไปที่โรงพยาบาล” หญิงสาวย้ำ พยายามขอร้องไปรอบๆ เพื่อบอกให้อีกฝ่ายเข้าใจ และไม่ก็อดใจใครคนหนึ่งที่กระหืดกระหอบเข้ามาพร้อมกล่องเครื่องมือ นกัสนลมองคนตรงหน้าชั่วแวบแล้วจึงยื่นมือออกไปรับอย่างเสียไม่ได้ ก่อนขมวดคิ้วเมื่อเปิดดูแล้วพบกับอุปกรณ์ทางการแพทย์อัดแน่นอยู่ในนั้น

“พวกคุณไปเอาของพวกนี้มาจากไหน”

“ของหมอเราเอง พวกเราถูกโจมตีระหว่างเดินทางกลับฐาน ห่างจากนี้ไม่มาก หมอถูกยิงอาการสาหัส เราพยายามพามาแต่อาการเขาหนักเกินไป” หมอสาวเหลือบมองใบหน้าผู้ถาม เต็มไปด้วยหนวดเคราของคนพูดอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนจะถอนใจ เดินเข้าไปก้มมองคนป่วย

“ช่วยเขาด้วยเถอะ หมอ เขาตายไม่ได้” คำขอร้องนั้นทำเอาหญิงสาวต้องถอนใจยาว พอเห็นว่าไม่มีทางเลือก เธอจึงเดินไปที่โต๊ะอาหาร แล้วลงมือสำรวจเครื่องมือที่ละชิ้นๆ อย่างละเอียด เมื่อเห็นว่าอุปกรณ์มีพร้อมจึงหันไปบอกอีกฝ่ายว่า

“ก็ได้...จะรักษาให้ ช่วยเคลียร์โต๊ะด้วยก็แล้วกัน ฉันจะเอาเครื่องมือไปด้วย”

นกัสนลมองประกายตาเรืองรองลึกลับอย่างยินดีของอีกฝ่าย แล้วเดินเสียงเข้าไปในครัวซึ่งอยู่อีกด้าน ขณะชายหนุ่มหันไปสั่งพรรคพวกด้วยภาษาที่เธอไม่เข้าใจ แต่การเคลื่อนไหวของพวกเขา ก็ทำให้พอทราบว่าคำขอกำลังได้รับการตอบรับและปฏิบัติแต่โดยดี

หญิงสาวไม่มีเวลาอิดออดหรือถ่วงเวลาให้ยืดออกไป แม้ไม่เต็มใจรักษา

แต่ด้วยความที่เป็นหมอ และเพื่อช่วยชายชราซึ่งเธอไม่รู้ว่าเป็นใครคนพวกนี้ได้
อย่างไร เวลานี้เธอคงปฏิเสธไม่ได้ เมื่อไม่อาจหลีกเลี่ยงหน้าที่ เธอจึงหันมา
สนใจกับเตาแก๊สและหม้อน้ำที่กำลังใช้ต้มเครื่องมือ

เวลาเดินผ่านไปเชื่องช้าในความรู้สึกของคนที่กำลังยืนอยู่บนภาวะกดดัน
หลายอย่าง นภัสชลเหลือบมองชายฉกรรจ์ในชุดมอมแมมกระจายอยู่ทั่วบ้าน
อย่างหวาดระแวง ถึงคนพวกนั้นจะไม่แสดงท่าทีคุกคาม และมีคนที่เธอคุ้นเคย
อยู่ด้วย แต่ใครจะกล้าวางใจเมื่อมีคนแปลกหน้าบุกเข้ามาเป็นฝูง หน้าซ้ำแต่ละ
คนก็มีสภาพไม่ต่างอะไรกับโจร โหนจะอาวุธในมืออีก ดูอย่างไรก็น่าหวาดผวา
อยู่ดี

แม้จะบอกตัวเองให้ตั้งสติ แต่ความกลัวก็ทำให้หญิงสาวหิบบเครื่องมือ
ผิด ๆ ถูก ๆ จนบางอันหล่นลงพื้น เสียงวัตถุที่ร่วงลงพื้นหลายครั้งทำให้คนที่ยืน
รออยู่ด้านนอกอดโผล่เข้ามาดูไม่ได้

“ไม่ต้องกลัว หมอ เราแค่มาขอความช่วยเหลือเท่านั้น” ชายคนเดิมเอ่ย
ขึ้นเมื่อเห็นใบหน้าเผือดซีดของคุณหมอสาว และสิ่งที่เห็นก็เป็นเหมือนคำตอบ
ชั้นดีว่า คนที่กำลังเป็นความหวังเดียวของพวกเขา กำลังตกอยู่ในสภาวะใด

นภัสชลปรายตามองใบหน้าดำเกรียมหารกรงูรังไปด้วยหวาดระแวงอย่าง
ขยายมากกว่าวางใจ จนนึกค่อนข้างอดอีกฝ่ายอยู่เฉย ๆ ว่าแต่ละคนหน้าตาดิบ
เถื่อนอย่างกับโจร ใครจะกล้าวางใจกันพอคุณ ขณะกำลังยืนปลงอยู่เฉย ๆ หน้า
ในหม้อก็เดือดพล่าน เป็นสัญญาณบอกว่านาฬิกาชีวิตของคนที่กำลังรอความ
ช่วยเหลือกำลังเริ่มเดิน

หญิงสาวหิบบเครื่องมือลงต้มและคีบวางลงบนถาดอย่างเป็นระเบียบ
เพื่อความสะดวกในการหยิบจับ เพราะการผ่าตัดครั้งนี้ไม่มีผู้ช่วยคอยอำนวยความสะดวก
ความสะดวกให้เหมือนเคย

ไม่ถึงสิบนาที การผ่าตัดตูด ๆ ก็เริ่มขึ้น นภัสชลเดินไปยืนอยู่ข้างคนเจ็บ
ยื่นมือไปสำรวจบาดแผล ขณะปลายมือสัมผัสกับสากเลือดลายพรางทหาร ดวงตา
คู่งามก็พลันเบิกกว้างเมื่อมือหยาบกร้านของคนที่นอนนิ่งมาตลอดเวลาคว่า
ข้อมือเธอไว้แล้วบีบกระชับ จนหญิงสาวสะดุ้งโหยงด้วยความตกใจ

“ขอเตือนนะ หมอ ว่าอย่าคิดไม่ซื่อ รักษาเสร็จเราจะไปทันที” คำเตือน
นั้นแม้จะแผ่วเบาและฟังเหมือนข่มขู่ หากสายตาดูดันที่จ้องมาอย่างจาบจ้วง

ราวกับกำลังพิจารณาสิ่งของที่ตนพึงพอใจ กลับทำให้คุณหมอสาวนึกไม่พอใจ ก่อนจะกระชากมือออกเต็มแรงจนร่างชวนเซ แต่อีกฝ่ายกลับหลับตาลงแล้วนอนเฉยราวไม่ใส่ใจกับอะไรอีก

หญิงสาวหันไปมองหน้าชายร่างใหญ่ที่ยืนสงบนิ่งอยู่ไม่ห่าง พออีกฝ่ายพยักหน้าให้เริ่มลงมือ ใบหน้าบึ้งตึงของเธอจึงเปลี่ยนเป็นมุ่มมันตามหน้าที่ หลังตรวจบาดแผลอย่างละเอียด ใบหน้าของคนที่กำลังเป็นความหวังเดียวของผู้มาเยือนก็เริ่มฉายประกายหนักใจ เมื่อพบว่ามีการสุณฝังในอยู่หนึ่งนัด อีกสามนัด แม้จะทะลุแต่ก็โดนตรงจุดสำคัญมากกว่าหนึ่ง จนนึกประหลาดใจที่อัตรานี้ยังมีลมหายใจอยู่มาได้ขนาดนี้

เวลาผ่านไปราวสี่สิบนาที กระสุนที่ฝังในก็ถูกคีบออกมาทิ้งลงบนจานสแตนเลส แล้วจึงจัดการปิดปากแผล และทำแผลอื่น ๆ เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย จึงยึดตัวขึ้นตอนใจยาวอย่างโล่งอก ก่อนเหลือบมองคนเจ็บที่นอนนิ่งไม่ไหวติง จนอดชมไม่ได้ว่าเขามีความอดทนสูงไม่น้อย เพราะระหว่างผ่าตัด หลายครั้งที่เธอเห็นอีกฝ่ายกัดกรามแน่นเพื่อข่มความเจ็บปวดแทนปล่อยเสียงโอดโอย

นักสลดเดินไปล้างมือแล้วออกมานั่งตรงโซฟา รอให้พวกเขาพาคนเจ็บออกไปโดยไม่คิดตัดทานอย่างที่ควรทำ เพราะรู้ว่าอย่างไรพวกนั้นก็ไม่มีทางฟังหรือห้ามได้ หมอสาวพยักหน้าน้อย ๆ เมื่อชายคนเดิมเดินเข้ามาเอ่ยขอบคุณและอำลาก่อนผลุนผลันตามคนอื่น ๆ ไป โดยมีสายตาโล่งอกของหญิงสาวมองตามผู้ถูกกรูที่ถอยออกไปอย่างว่าง่ายพร้อมกับคนเจ็บ

พอถูกปล่อยตัวเป็นอิสระ ชายชรารีบวิ่งเข้ามาถามไถ่และเล่าว่าระหว่างเดินกลับบ้านพัก เขาถูกชายในชุดพรางทหารจับด้วยปืนแล้วสั่งให้พามาหาหมอตอนแรกเขาจะพาไปที่โรงพยาบาล แต่พวกนั้นรู้ว่ามิทหารเฝ้าอยู่จึงขู่จะเอาชีวิตหากเขาไม่ช่วย เพราะรักตัวกลัวตาย เมื่อไม่มีทางเลือกจึงจำใจพาพวกนั้นมาที่นี่

หลังจากทราบว่าจะอะไรเป็นอะไร หมอสาวไม่ได้ตำหนิเอาความให้เป็นเรื่องราวใหญ่โต เมื่อเห็นว่าคนเหล่านั้นไม่ได้ย้อนกลับมาทำอันตราย เธอจึงให้ชายชรากลับไปพักผ่อน พออีกฝ่ายลากลับ หญิงสาวรีบปิดประตูลงกลอนอย่างแน่นหนา ก่อนจะเดินมาทรุดนั่งลงบนโซฟา

เวลาไม่นานนัก ทั้งทั้งบ้านก็กลับเข้าสู่ความเงียบ จนได้ยินเสียงแมลง

กลางคืนดั่งขั้วขนท่ามกลางความมืดมิดของยามราตรีตามเดิม หญิงสาวพ่นลมหายใจหนัก ๆ ติดต่อกันหลายครั้งขณะทอดสายตามองไปยังนอกหน้าต่างแล้วครุ่นคิด

ขณะหมอสาวกำลังคิดหาวิธีป้องกันการรุกรานอันไม่ปรารถนา คนป่วยที่เธอนึกขมในความทรหดก็ลืมตาขึ้น หลังจากหลับมาพักใหญ่ ดวงตาเบิกโพลงอยู่ท่ามกลางความมืดก่อนจะเหลือบมองชายร่างใหญ่ที่เดินอยู่เคียงข้างแล้วเอ่ยเสียงพรั่า

“เราอยู่ไหน ซาเยร์”

“กำลังกลับฐาน ทำใจให้สบาย ผู้กอง คุณจะปลอดภัย หมอผ่าเอากระสุนออกเรียบร้อยแล้ว”

“แล้วหมอละ นายทำอะไรเธอหรือเปล่า”

“ผมไม่ได้แตะต้องเธอ พอผ่าตัดเสร็จก็ออกมาเลย”

“อืม...”

คนถามครางรับอยู่ในลำคออย่างคลายใจก่อนจะหลับตาลง โดยมีใบหน้าเหือดซีดระคนตื่นตระหนกของหมอลอยเข้ามาในมโนสำนึกก่อนจะเลื่อนหายเมื่อสติสัมปชัญญะที่มีค่อย ๆ หมดไป

ชาวบ้านพักผ่อนถูกกรุกโดยกลุ่มทหารนิรนามกระพือขึ้นในอีก สองชั่วโมงหลังจากหมออีกคนออกเวร แล้วกลับมาพบกับสภาพบ้านพักที่เต็มไปด้วยโคลน และร่องรอยของการรักษาคนเจ็บที่ยังเกลื่อนกระจายอยู่โดยทั่ว

“นัทส์ พวกนั้นมันทำอะไรเธอหรือเปล่า” น้ำเสียงร่อนรนของวริสาหยุดสายตาที่ทอดออกไปด้านนอกให้วกกลับมาจ้องคนถาม

“เปล่า...เขาแค่มาขอให้เรารักษาคนเจ็บ เสร็จแล้วก็ไป”

“ให้ตายเถอะ แล้วแบบนี้เกิดพวกมันย้อนกลับมาอีก เราจะไม่แยะหรือยังใจ”

“อีกสักพักพอสารวัตรมาถึงเราค่อยปรึกษาหาวิธีป้องกัน ระหว่างนี้คงต้องระวังตัวให้มากขึ้น” หญิงสาวมองหน้าเพื่อนแล้วยิ้มเขี้ยว ๆ เมื่อเห็นความกังวลกระจายอยู่ในสีหน้าของอีกฝ่าย

“เมื่อสองอาทิตย์ก่อนโรงพยาบาลเพิ่งถูกบุกรุก มาวันนี้มันกล้าถึงขนาดบุกบ้านหมอ เกิดเข้าถึงตัวเราบ่อย ๆ แบบนี้ต่อไปมันไม่จับตัวหมออย่างเรา ๆ เข้าป่าหรือยัง?” นกัสนลมองหน้าเพื่อนก่อนเบนไปยังนอกหน้าต่าง ทอดสายตามองดูความมืดมิดและเว้งว่าง ขณะความคิดฟุ้งลี้วเมื่อนึกถึงความปลอดภัยของตัวเอง

คนกลุ่มนั้นเพิ่งสูญเสียหมอ มันมีโอกาสเป็นไปได้สูงทีเดียวที่พวกนั้นอาจจะกลับมาที่นี่เพื่อจับตัวหมอหรือพาคนเจ็บบุกรุกเข้ามาขอความช่วยเหลือ แต่ไม่ว่าจะเป็นอย่างแรกหรืออย่างหลัง เธอก็ไม่ปรารถนาให้มันเกิดขึ้น หญิงสาวนี้หัวหน้าอย่างกังวล

“ลิช่วยกำชับคนอื่น ๆ ใ้ให้ที่ อย่าให้เรื่องนี้ถึงหูคุณแม่เด็ดขาด”

“ได้สิ แต่มันจะปิดได้นานแค่ไหนอันนี้เราไม่รับปาก จะว่าไปเธอก็แปลกคนนะ ทั้งที่มีโอกาสเติบโตกินตำแหน่งสูง ๆ อยู่ในเมือง แต่ทำไมถึงมาขลุกอยู่ในชายแดนทั้ง ๆ ที่รู้ว่าม็อนตราวยอยู่รายรอบแบบนี้”

“ก็เพราะไม่มีใครอยากมาอยู่ที่นี่นะสิ อีกอย่าง ตอนเราเลือกโรงพยาบาล เธอก็เห็นดีเห็นงามขนาดยกมือเหยียง ๆ อาสาขอมายู่ด้วย จำไม่ได้เธอ” คำตอบพร้อมทั้งรอยยิ้มของคนพูดทำเอาคนเปรยอดหัวเราะขึ้นไม่ได้

“เฮ้อ...นั่นสินะ ฉันซ้กคิดแล้วสิว่าไอ้อุดมการณ์อันแรงกล้าเนี่ย มันจะพาชีวิตของฉันจมปลักอยู่ในดินแดนที่คนปกติเขาไม่คิดอยากมาเหยียบไปจนตายหรือเปล่า บางครั้งก็อดคิดไม่ได้เหมือนกันว่า การที่รักษาคนไข้ไปวิ่งหลบลูกกระเบิดไปตกลงมันให้อะไรกับชีวิต”

“แหม...เธอก็พูดเกินไป” นกัสนลหัวเราะขึ้นเบา ๆ เมื่อเห็นสีหน้าคิดหนักปนทะเล้นของเพื่อนสนิท

“แล้วเธอโอเคใช่ไหม หายตกใจหรือยัง” วริสาจับมือเพื่อนขึ้นกระชับพร้อมกับจ้องหน้าเขี้ยว ๆ อย่างหวังใย

“เราไม่เป็นไร ตอนแรกก็ตกใจ แต่ตอนนี้ดีดีขึ้นแล้ว ขอบใจนะ ลี”

“วันนี้มีคนใช้จุกเงินเราเลยออกเวรเช้า ต่อไปเห็นทีคงต้องให้แม่บ้านมาอยู่เป็นเพื่อน หรือไม่ก็ให้คนมาตัดต้นไม้ออก และเพิ่มแสงสว่างให้มากขึ้น ถึงจะช่วยได้ไม่มาก แต่ก็ยังดีกว่าอยู่กับแสงสลัว ๆ เธอว่าดีไหม”

“ก็ดีนะ ถ้ามันคิดแต่จะหวังพึ่งกำลังของเจ้าหน้าที่มันคงไม่ได้รับการ เพราะ

ต่างฝ่ายต่างก็มีภาระหน้าที่ จะให้พวกทหารตำรวจมาเฝ้าเราตลอดเวลาคงลำบาก อีกอย่าง กำลังคนของทางการก็มีไม่มาก แบ่งไปประจำตามจุดต่างๆ ก็แทบไม่พอ อันไหนพอช่วยเหลือตัวเองได้ก็ทำไปก่อน”

หญิงสาวพยักหน้าเห็นด้วย แม้นใจจะนึกหวั่นกับเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดแต่ในเมื่อเธอเลือกเดินทางสายอุดมการณ์มากกว่าความก้าวหน้าในเมืองใหญ่ มันก็ต้องแลกกับความปลอดภัยที่ไม่มีใครรับประกันได้ว่ามันจะอยู่ในทิศทางใด

ดวงตาคู่สวยทอดมองสายฝนที่โปรยปรายลงมาไม่หยุด ท่ามกลางเสียงแวมบลกกลางคืนที่ยังคงดังเซ็งแซ่รอบทิศอยู่นิ่งนาน เลี้ยวหนึ่งเธอหวนนึกถึงเมื่อครั้งยังเป็นแพทย์ฝึกหัด และใบหน้ากรุงรังของคนที่ใช้ในชุดพรางทหารก็ค่อยๆ แจ่มชัดขึ้น เพราะครั้งนั้นเป็นการผ่าตัดช่วยชีวิตคนที่มีกระสุนฝังอยู่ในร่างกายเป็นครั้งแรก จึงทำให้เธอจดจำได้ไม่เคยลืม และที่สำคัญกว่านั้น เขาคือคนใช้รายแรกของเธอ

แม้ครานั้นเธอจะไม่ได้ลงมือดำเนินการทุกขั้นตอนเหมือนเช่นวันนี้ แต่ทุกครั้งเมื่อต้องลงมือช่วยชีวิตของใครสักคน ภาพหน้าที่ชีวิตในวันนั้นก็จวนเวียนกลับมาให้เธอได้ระลึกถึงผู้หมวดเคราดกทุกครั้งไป

รอยยิ้มบาง ๆ ฝุดออกจากมุมปากสีสวยเมื่อใบหน้าของชายหนุ่มผลุบ ๆ โผล่ ๆ เข้ามาในมโนสำนึก แม้เธอจะนึกไม่ออกว่าใบหน้าแท้จริงภายใต้หมวดเครานั้นจะเป็นอย่างไร แต่คำพูดรวมถึงความคิดและสิ่งที่เขายึดถือกลับทำให้เธอจดจำได้ไม่เคยลืม

หญิงสาวทอดสายตาดูออกไปนอกหน้าต่างแล้วถอนใจออกมาอีกครั้ง เมื่อนึกถึงผู้บุกรุกที่เพิ่งจากไป คนพวกนั้นก็คงมีวิถีชีวิตที่เต็มไปด้วยอุดมการณ์ แม้ไม่เข้าใจว่าคนเหล่านั้นกำลังต่อสู้กับอะไร และต่อสู้ไปทำไม แต่บนอุดมคติอันสูงส่งที่จูงใจมนุษย์ให้พยายามบรรลุถึงจุดมุ่งหมาย ก็บอกได้ไม่ยากว่าเส้นทางเดินของพวกเขาและเธอนั้นช่างแตกต่างกันเหมือนดั่งเส้นขนานที่ทอดยาวกว่าไม่มีวันบรรจบกันได้

๓

หลังจากเดินเท้าตัดสุ่มทุมทุม่ไม่มาตลอดคืนจนถึงรุ่งสาง พวก
กลุ่มทหารยังคงเดินไปเรื่อย ๆ จะหยุดพักบ้างก็ต่อเมื่อได้เวลาอาหาร และ
พวกเขาจะใช้เวลาพักนั้นเพียงครู่เดียว ก่อนออกเดินทางต่อโดยแทบไม่หยุดพัก
อีก นอกจากสับเปลี่ยนกันแบกเปลสนาม

พวกเขาเดินผ่านป่ารกชัฏและหมู่บ้านน้อยใหญ่มาได้ครึ่งค่อนวันจนป้าย
คล้าย ในที่สุดกลุ่มทหารก็พาคันเจ็บบีที่ยังนอนนิ่งอยู่บนเปลสนามโผล่มาขึ้น ณ
ที่ตั้งฐานทัพขนาดย่อมของกลุ่มคนไม่ปรากฏสัญชาติ ซึ่งโอบล้อมไปด้วยบ้าน
เรือนของชาวกะเหรี่ยงนับร้อยหลังคาเรือน

เมื่อถึงบริเวณทางเข้ามีทหารเฝ้าอยู่อย่างแข็งขัน ซาเยร์เดินนำกลุ่มทหาร
ผ่านแนวไม้เข้าสู่ถนนลูกรัง มุ่งตรงไปยังกระท่อมหลังใหญ่

“เกิดอะไรขึ้นหรือ ซาเยร์...นั่นผู้กองนี่” คำถามของใครคนหนึ่งดังขึ้น
ขณะผลุนผลันลงจากกระท่อมเมื่อเห็นว่าใครนอนอยู่ในเปลสนาม

“จ่าปอ คินนี่สั่งทหารให้ขยายเขตลาดตระเวนออกไปอีก ส่วนพวกแกรีบ
พาผู้กองขึ้นไปพักที่ห้อง”

ซาเยร์ไม่ได้ตอบคำถาม นอกจากออกคำสั่งซึ่งเขาคิดว่ามีความสำคัญ
มากกว่า

“ซาเยร์ จันถาม แก่ไม่ได้ยินรอะะ มันเกิดอะไรขึ้น” น้ำเสียงคนถาม
บ่งบอกชัดเจนว่ากำลังไม่พอใจ

“เราถูกข่มขู่โจมตีตรงรอยต่อชายแดนฝั่งไทย ระหว่างเดินทางกลับฐาน”

“อะไรนะ! ถูกข่มขู่โจมตี มันเป็นพวกไหน ทหารไทยหรือเปล่า”

“ไม่ใช่...ทหารไทยไม่เคยจู่โจมแบบกองโจร คุณก็รู้ดี เตโซ ว่าทางการ

ไทยไม่มีทางเข้าแทรกแซง นอกจากตริ๊งกำลังอยู่ฝั่งของตัวเองเท่านั้น” ซาเยร์ตอบไปตามสถานการณ์

“ถ้าอย่างนั้นพวกมันคงเป็นคนของนายพลลอสซู เราเสียกำลังคนไปมากน้อยแค่ไหน ทำไมผู้กองถึงถูกยิง...แล้วหอมล่ะ” เตโซถามอย่างร้อใจเมื่อกวาดตามองไปรอบ ๆ แล้วไม่พบคนที่กำลังร้อคอย

“เราเสียคนไปสาม ส่วนหมอลูกยิงอาการสาหัส เราพยายามพากลับมาแต่เขาทนพิษบาดแผลไม่ไหว อีกอย่างพวกนั้นรูกหนักมาก กว่าผู้กองจะพาพวกเราตีฝ่าออกมาได้ก็ร้ออย่างเห็น”

“ให้ตายเถอะ นายก็รู้ว่าหอมสำคัญกับเรามากแค่ไหน ทำไมไม่ปกป้องหอม แล้วพากลับมาอย่างปลอดภัย”

“เราพยายามแล้ว” คนที่เพิ่งฝ่าดงกระสุนบอกด้วยน้ำเสียงที่แสดงชัดว่าพวกเขาได้กระทำการทุกอย่างเต็มความสามารถแล้ว

“ถ้าไม่มีหอมแล้วใครจะรักษาทหารของเราที่กำลังนอนเจ็บอยู่ล่ะ”

“คงต้องขอไปที่หน่วยเหนือ” ซาเยร์ตอบแบบไม่ต้องหยุดคิด

“กว่าหน่วยเหนือจะส่งหอมมา ฉันว่าไอ้ที่ร้อโอดโอยอยู่นั่นคงหลงหลุมกันหมด ฉันบอกแล้วว่าอย่าพาหอมไป ถ้ามีใครเชื่อฉันบ้าง เราคงไม่สูญเสียหอม” เตโซชี้มือไปทางเรือนพยาบาลอย่างมีอารมณ์

“คนของเราที่ฐานทางโน้นก็ต้องการหอมเหมือนกัน” เมื่อถูกตำหนิซาเยร์จึงแสดงเหตุผลออกไปบ้าง

“แล้วผู้กองเป็นยังไงบ้าง” เมื่อไม่รู้จะกล่าวโทษอีกฝ่ายอย่างไร คนที่อารมณ์ยังขุ่นเคืองก็วกกลับมาถามถึงอาการของคนเจ็บที่หายลับเข้าไปในกระท่อม

“ปลอดภัยแล้ว เราพาไปให้หอมที่ฝั่งไทยช่วยรักษาก่อนพากลับมา” คำตอบของอีกฝ่ายทำเอาดวงตาร้าวดูของคนที่เพิ่งเบิกขึ้นอีกเท่าตัว

“แกว่าอะไรนะ! อย่าบอกนะ ซาเยร์ ว่าพวกแกบุกไปจีโรงพยาบาลที่ฝั่งไทย”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกน่า...เราแค่ เอ่อ...”

“แค่อะไร” พออีกฝ่ายอีกถักน้ำเสียงกร้าวดูจึงตวาดขึ้นอีกครั้ง

“เรา...เอ่อ บุกไปบ้านหอม”

“อะไรนะ!...ให้ตายเถอะ!” คำตอบที่โพล่งกลับมาทำเอาคนฟังถึงกับ อุทานเสียงดังลั่น

“ไม่มีใครตายหรอกน่า”

“พวกแกบุกไปบ้านหมอบแบบนั้นบ้านนี้ไม่ใช่พวกทหารไทยแต่ครึ่งแล้วระอะ แกก็รู้เนี่ย ซาเยร์ ว่าเราสู้สองทางไม่ไหว เกิดพวกนายพลลอบซุ่มแล้วยึดมือ ทางทหารไทยเข้าแทรกแซงพวกเราคงแย่”

“เวลานั้นพวกเราไม่มีทางเลือก หรือคุณจะช่วยปล่อยให้ผู้กองตาย” ซาเยร์ ตอบกลับไปทันควัน

“พูดบ้า ๆ ใครจะอยากให้ตาย ผู้กองเป็นพี่ชายฉันนะ เอาเถอะ ไหน ๆ เรื่องมันก็เกิดขึ้นแล้ว ยังไงค่อยว่ากัน ดีกว่าฉันจะเข้าไปดูอาการของผู้กอง ส่วน แกไปพักได้แล้ว” เขาบอกเสียงห้วนก่อนจะหมุนตัวเดินกลับขึ้นกระท่อม

ซาเยร์มองตามร่างสูงปราดเปรียวกระฉับกระเฉงสวมวิญหามุขเดินหาย เข้าไปในกระท่อมแล้วพ่นลมหายใจออกมา เตะไข่ม้วนไม่ได้เป็นชายชาติทหาร ไม่ เก่งและแกร่งเท่ากับพี่ชาย แต่ก็มีความสำคัญไม่น้อย เพราะชายหนุ่มมีความ สามารถในการวางแผน โดยใช้ความรู้ทางด้านวิชาการที่เคยร่ำเรียนมาจาก มหาวิทยาลัยในอังกฤษคอยช่วยพวกเขาอีกทาง

เวลาเดือนเศษ ร่างสูงใหญ่สมชายฉกรรจ์เดินลัดแนวไม้เข้าสู่ เขตเรือนพยาบาลซึ่งเป็นกระท่อมหลังใหญ่ปลูกสร้างอยู่กลางลานในที่โล่งกว้าง ด้านในมีแคร่ไม้ไผ่มากกว่ายี่สิบวางเรียงรายอย่างเป็นระเบียบ บนนั้นมีคนเจ็บ นอนอยู่เต็มทุกแคร่

“ผู้กองมีอะไรหรือเปล่า ทำไมสีหน้าไม่ค่อยดีเลย” คนที่กำลังสาละวน อยู่กับการรักษาบาดแผลของทหารนายหนึ่งเอ่ยทักทาย เมื่อเห็นสีหน้าของคน เพิ่งเดินเข้ามา

“ท่านนายพลเรียกตัวฉันกลับกองทัพ” ชายหนุ่มตอบพลางเดินไปยืนอยู่ ข้างคนเจ็บ ก่อนจะวางมือลงบนหัวไหล่ฝั่งผ่ายแล้วตบเบา ๆ คล้ายให้กำลังใจ

“อะไรนะ ผู้กอง!”

“ทางกองทัพกำลังส่งของ ๆ มา ไม่น่าเกินสองชั่วโมงคงถึง นายจะไปกับ ฉันไหม ซาเยร์”

“แล้วคนทางนี้ละ ผู้กอง เวลานี้ฝ่ายโน้นมันบุกขนาบเราทั้งซ้ายและขวา ซีนทั้งฐานไปตอนนี้ก็เท่ากับปล่อยให้คนของเราเสี่ยงกับอันตราย” ซาเยร์ลุกขึ้น กวาดตามองไปรอบ ๆ ด้วยสีหน้าหนักใจ

“ท่านนายพลแจ้งว่าที่มั่นตรงนี้ไม่ใช่จุดสำคัญนัก บางทีอาจให้เราทิ้ง ฐานแล้วเคลื่อนย้ายคนเจ็บออกไปก่อน หรือไม่กองทัพอาจส่งคนมาแทนฉัน ชั่วคราว”

“คนพวกนั้นเสียสติไปแล้วหรือยังไ้ ถึงพูดออกมาได้ว่าฐานตรงนี้ไม่ใช่ จุดสำคัญ ทั้ง ๆ ที่เรารู้ว่ามันมีความสำคัญต่อภูมิประเทศมากขนาดไหน ถ้า เราทิ้งฐานแล้วถูกพวกนั้นยึด เห็นที่ช่องทางสัญจรเส้นสำคัญ ๆ คงถูกตัดขาด ไม่มีเหลือ” คนพูดบอกอย่างมีอารมณ์

“ฉันส่งเอกสารอธิบายถึงความสำคัญของฐานที่มั่นให้ท่านนายพลทราบ แล้ว รวมถึงผลวิเคราะห์ของเตโซ แต่ทางโน้นยืนยันว่ามีแผนที่ดีกว่า ถ้า นาย จะไปกับฉันก็เตรียมตัวเถอะ” ชายหนุ่มตัดบทพร้อมกับหมุนร่างเดินกลับออกไป

“แล้วหมอละ ผู้กอง” คำถามที่ดังขึ้นทำให้เท้าที่กำลังจะก้าวไปข้างหน้า หยุดชะงัก

“คงกำลังเดินทางมาพร้อมกับฮอๆ ฉันแจ้งท่านนายพลไปแล้ว” เขาบอก แค้นก่อนผลึกบานประตูแล้วก้าวผ่านออกไป ทิ้งให้หมอล่ามองตามร่าง สูงใหญ่อย่างปลงไม่ตกว่าจะติดตามหัวหน้าหรืออยู่สู้กับผู้กรรณที่รุกคืบเข้ามา ทุกที

ซาเยร์ทรุดนั่งลงข้างทหารที่บาดเจ็บแล้วลงมือรักษาบาดแผลไปเงียบ ๆ ในขณะที่ความคิดเริ่มแตกแขนง ชายหนุ่มมองเพื่อนร่วมอุดมการณ์ที่ร่วมรบเคียง บ่าเคียงไหล่กันมานานด้วยประกายตาอยู่ยากใจ

“ซาเยร์ไปกับผู้กองเถอะ พวกเราจะรักษาฐานไว้ให้มันไม่ให้ใครล่วงล้ำ เข้ามาเด็ดขาด” เสียงแหบพร่าของคนเจ็บดังขึ้นเบา ๆ เมื่อเห็นสีหน้าหนักใจของ คนที่ยังหาทางออกให้ตัวเองไม่ได้

“ฉันกลัวว่าถ้าผู้กองต้องไปจริง ๆ คนของเรายังยิ่งเสียกำลังใจนะสิ”

“เมื่อที่ผู้กองบอกนายไม่ใช่เธอว่ากองทัพบมีแผนที่ดีกว่า เวลานี้พวกเรา ทุกคนต่างก็รู้ว่ากำลังพลของทางโน้นแข็งแกร่งกว่าหลายเท่า อาวุธของพวกเขาก็ล้ำหน้ากว่ามาก ถ้าเรารู้แบบเดิมคงไม่มีทางชนะแน่”

ซาเยร์นั่งคิดอยู่ชั่วครู่ เมื่อเห็นว่าคำพูดของคนเจ็บมีส่วนถูกอยู่มาก เขาจึงพ่นลมหายใจออกมาแล้วพยักหน้าน้อย ๆ

หลังเท้าแตะกับผืนดิน ชยินเดินตรงดิ่งเข้าไปในตัวตึกตระหง่าน อยู่เบื้องหน้า เมื่อก้าวเข้าไปด้านในจึงเดินลี้วเข้าไปยังห้องประชุมทันที พอร่างสูงโผล่พ้นประตู และเดินเข้าไปทจรูดนั่งลงบนเก้าอี้ข้างผู้นำสูงสุดของกองทัพบุคคลอื่น ๆ จึงเริ่มขยับตัว ส่วนซาเยร์ขยับไปยืนชิดกับผนังห้องอีกด้านในฐานะผู้ติดตาม

“ตามระยะเวลาที่กำหนด แกควรมาถึงเมื่อหนึ่งชั่วโมงที่แล้วไม่ใช่หรือทำไมถึงเพิ่งมา” คำถามแรกจากผู้นำสูงสุดของหน่วยคล้ายต่าหนักเลย ๆ

“คนของเราบาดเจ็บไม่น้อย ในฐานะผู้บังคับบัญชา ผมจำเป็นต้องอยู่ดูอาการของพวกเขา และมอบหมายงานให้กับคนที่ท่านส่งไป” ชายหนุ่มตอบเสียงเรียบ

“ผู้พันเกซาร์รายงานมาว่าฐานทัพนั้นมันไม่ได้มีความสำคัญอะไร ความจริงน่าจะทิ้งฐานแล้วมุ่งหน้าไปรวมกับกองกำลังทางเหนือ”

“ผู้พันทราบได้อย่างไรว่าฐานทัพนั้นไม่มีความสำคัญ” ผู้กองหนุ่มถามพร้อมกับหันไปทางผู้พันเกซาร์

“จากรายงานนี้ไง” ชายวัยกลางคนหยิบปีกเอกสารตรงหน้ายื่นให้ มีมือหนึ่งยื่นออกไปรับรายงานจากอีกฝ่าย แล้วเปิดอ่านอยู่ชั่วครู่ก่อนจะวางลง เหยหน้าขึ้นสบตากับเจ้าของรายงาน แล้วเหยียดริมฝีปากเหมือนจะยิ้มแต่ไม่ใช่

“ถ้านี้เป็นรายงานจากสายของผู้พัน ผมคิดว่าเจ้าสายคนนี้นั้นคงจะนั่งเทียนเขียนเป็นแน่ ท่านนายพลอ่านผลวิเคราะห์ของเดโชหรือยัง” ชายหนุ่มปรายตามองเจ้าของรายงานพร้อมกับหันไปตั้งคำถามผู้นำสูงสุด

“ผลวิเคราะห์อะไร” คนถูกถามจ้องอีกฝ่ายสีหน้าฉงน

“ผลวิเคราะห์ถึงความสำคัญของฐานทัพที่เราที่พวกนั้นพยายามบุกเข้ายึดครอง ถ้าท่านนายพลถูกปิดหูปิดตาโดยรายงานพวกนี้ ท่านคงไม่ทราบว่ามีฐานที่มั่นตรงนั้นนอกจากจะเป็นพื้นที่ที่อุดมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติแล้ว มันยังเชื่อมเส้นทางสำคัญของเรากับประเทศไทย อีกทั้งเป็นเส้นทางคาราวานสินค้าจากไทยไปสู่พม่า และเป็นเส้นทางขนสินค้าต้องห้ามจากพม่าสู่ไทย พื้นที่แม่ดู

เหมือนเป็นแค่เพียงสนามรบระหว่างกองกำลังกลุ่มชาติพันธุ์และกองทัพของรัฐบาล แต่ในความเป็นจริงแล้ว มันเป็นตลาดการค้าระหว่างประเทศที่สำคัญยิ่ง นับว่าเป็นแหล่งรายได้ที่สำคัญของกองกำลังเราเลยก็ว่าได้” ชายหนุ่มอธิบายตามความชำนาญในพื้นที่และเอกสารที่ได้รับจากน้องชาย

“มันมีผลวิเคราะห์หั่นด้วยหรือ เกซาร์ ทำไมฉันไม่เคยรู้” คำถามที่มาพร้อมกับสายตาเคลือบแคลงของผู้เป็นนายทำให้คนที่ต้องตอบเริ่มอึกอัก

“ผมไม่ทราบว่าคุณงูตถึงเรื่องอะไร อีกอย่าง เส้นทางการวางสินค้าสายสำคัญใคร ๆ ก็รู้ว่ามันอยู่ทางตอนเหนือ ไม่ใช่ที่นั่น” ผู้พันเกซาร์บอกปิดตื้อ ๆ

“ถ้าผู้พันไม่ทราบว่ามันกำลังงูตถึงอะไร มันก็คงไม่จำเป็นที่จะอธิบาย แต่ถ้าท่านนายพลขອງใจอยากทราบว่ามันคืออะไร ผมมีรายงานจากผลวิเคราะห์ของเตโซ”

ผู้กองหนุ่มหันไปทางคนติดตามที่ยืนสงบนิ่งอยู่ในที่ของตนพลาญพักหน้าชาเยร์โค้งศีรษะรับคำสั่งของผู้เป็นนายพร้อมกับดึงของสีน้ำตาลเข้มออกมา ก่อนจะทำความเคารพ วางเอกสารลงตรงหน้าเจ้านายแล้วถอยออกมา

เวลาผ่านไปราวสิบห้า นาที ทุกคนในห้องประชุมเริ่มขยับตัวไปมาอย่างอึดอัด เพราะถูกความเงียบเข้าครอบงำ

นายพลวัยห้าสิบปลาย ๆ ใช้เวลาอีกชั่วครู่กับข้อมูลที่อัดแน่นอยู่ในมือ เมื่อเข้าใจว่าอะไรเป็นอะไร ใบหน้าเคร่งขรึมค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นเคร่งเครียดก่อนจะปรับเป็นเรียบเฉย

“ถ้าข้อมูลของเตโซเป็นเรื่องจริง เห็นที่เราคงต้องส่งกำลังไปเสริมให้เร็วที่สุด อย่าให้พวกนั้นยึดฐานที่มั่นได้เด็ดขาด”

“ผมควรกลับไป” ขยิบเอ่ยขึ้นแทบจะทันทีเมื่ออีกฝ่ายพูดจบ

“แกได้รับบาดเจ็บไม่ใช่หรือ ขยิบ” คำถามที่สวนออกมาทันควันมีความห่วงใยปะปนอย่างเห็นได้ชัด แต่คนถูกถามกลับทำเฉย

“ตอนนี้หายดีแล้ว”

“เวลาแค่เดือนกว่า ๆ ผลมันคงหายไม่สนิท เท่าที่รู้อาการของแกมันหนักไม่ใช่เล่นนี่ เอาเถอะ อย่างไรจะส่งคนที่ไวใจได้ไปแทน ตอนนี้พอมีงานสำคัญให้แกไปจัดการ ขอเข้าเรื่องเลยก็แล้วกัน” พอประเด็นสำคัญถูกหยิบยก

บรรยากาศในห้องประชุมจึงกลับมาเขียนเขียนอีกครั้ง

“สายของเรารายงานว่าฝ่ายนายพลลอสซูกำลังมีแผนการใหญ่ เจ้านั้น
สั่งอาวุธจากอเมริกาและนัดส่งของผ่านนายหน้าซึ่งเป็นคนไทย โดยจะลำเลียง
ขนอาวุธตรงชายแดนไทย — พม่า แต่ยังไม่รู้จุดชัดเจน ถ้าอาวุธพวกนั้นถึงมือ
พวกมันเหตุการณ์คงนองเลือดมากกว่านี้”

“รายงานจากสายนั้นมันน่าเชื่อถือได้แค่ไหน เพราะผมคิดว่าการลำเลียง
อาวุธผ่านชายแดนไทยมันไม่สามารถทำได้ง่าย ๆ” เพราะแน่ใจว่าเจ้าหน้าที่
บ้านเมืองของทางการไทยตั้งด่านตรวจค้นสิ่งผิดกฎหมายอย่างเคร่งครัดในทุก
เส้นทาง ผู้กองหนุ่มจึงแสดงความคิดเห็นออกไป

“สายของเรารายงานว่านายหน้าคนนั้นมีอิทธิพลพอสมควร และที่สำคัญ
พวกนั้นยังคิดใช้ชื่อลูกสาวซึ่งอยู่ในพื้นที่เป็นใบเบิกทางในการเคลื่อนย้ายของ
นำเสียดายที่ยังไม่ทันรู้ว่าเธอชื่ออะไร สายคนนั้นก็ถูกเก็บเสียก่อน แต่ก็นับว่า
ยังเป็นโชคที่เจ้านั้นส่งรูปถ่ายของเธอมาก่อนจึงทำให้เรารู้ที่อยู่ของเป้าหมาย”

“ท่านหมายความว่ายังไง” ชยีนมองคนพูดสีหน้าไม่เข้าใจ

“จากรายงานที่พอจับใจความได้ ทราบว่ามีหมอกคนหนึ่งในพื้นที่เป็น
ลูกสาวของนายหน้าค้าอาวุธคนนั้น”

“แล้วมันเกี่ยวกับยังไง” นายพลสูงวัยปรายตามองใบหน้าคนถามแล้ว
เหยียดยิ้มก่อนจะเอ่ยเพียงสั้น ๆ ว่า

“เราจะใช้เธอเป็นตัวต่อรอง”

“ใช้ผู้หญิงเป็นตัวประกันเพื่อต่อรองมันไม่ใช่วิสัยของทหารหาญ และยิ่ง
เธอเป็นหมอกของทางฝั่งไทย ผมยิ่งไม่เห็นด้วย เพราะมันจะทำให้เราต้องเสี่ยง
กับการแทรกแซงของกองทัพฝ่ายไทย” ชยีนมองหน้าผู้นำสูงสุดของหน่วยด้วย
ประกายตาเยือกเย็น

“ก่อนแกมาถึงพวกเราได้มีมติเกี่ยวกับเรื่องนี้เรียบร้อยแล้ว ในที่ประชุม
เห็นด้วยกับแผนนี้ทุกประการ และทุกคนให้ความเห็นว่าคนที่ต้องไปพาตัวเธอ
มาต่อรองกับอาวุธพวกนั้นก็คือแก” คำพูดของนายพลสูงวัยแม้จะฟังดูเนิบ ๆ แต่
ในกระแสเสียงกลับบ่งบอกถึงความเด็ดขาดเอาจริง

“แต่...” ผู้กองหนุ่มพูดได้แค่นั้นเพราะคำสั่งที่ตามมาติด ๆ ไม่เปิดโอกาส
ให้เขาได้โต้แย้งใด ๆ

“แกไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธ เพราะถ้าอาวุธถึงมือพวกนั้นเมื่อไร ฝ่ายที่เสียเปรียบก็คงไม่พ้นเรา ซยีน เราต้องพลิกผันเอาโอกาสที่มีมาเป็นข้อได้เปรียบ...และนี่คือบ้านพักของหมอคนนั้น หน้าที่ของแกคือต้องไปเอาตัวเธอมาให้ได้”

นายพลสูงวัยพูดพลางยื่นรูปถ่ายขนาดเหมาะสมมือไปให้ ชายหนุ่มยื่นมือออกไปรับอย่างเสียไม่ได้ ใบหน้าคมเข้มหันไปจ้องหน้าคนพูดด้วยประกายตาไม่เห็นด้วยอย่างโจ่งแจ้ง ก่อนจะเบนกลับมามองรูปถ่ายในมือ แล้วพ่นลมหายใจหนัก ๆ ออกมา

ดวงตาคมกริบประดุจใบมีดโกนจ้องภาพบ้านพักหลังเล็ก ๆ มีใบหน้าของใครคนหนึ่งปราถาเลือนอยู่ในนั้น แม้จะเห็นไม่ชัดเจนแต่เขากลับรับรู้ถึงสีหน้าที่แสดงถึงความเหนียวแน่น ทว่ามีความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยวของหญิงสาวในเสื้อกาวน และใบหน้านั้นกำลังทำให้เขาหวนนึกถึงตัวเอง เขาและเธอต่างเดินอยู่บนถนนทางสายอุดมการณ์มีหน้าที่เป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง

เฮ้อ!...แล้วเขาจะทำอย่างไรดี